

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 2088/21
08.04.2021. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Милице Милановић-Траиловић, као председника већа, судије Данијеле Дукић и судије Снежане Стојановић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца Привредног друштва „НЕИМАР ПРОЈЕКТ“ ДОО Ниш, у стечају, са седиштем у Нишу, Улица цара Душана бр. 54, ПЦ „Душанов базар“ локал 119, кога заступа АА, стечајни управник, чији су пуномоћници, адвокати Душан Д. Драгићевић и Немања Ј. Николић, са седиштем канцеларије у Београду, на адреси кнегиње Зорке бр. 20/2, против туженог ББ из ....., ул. ...., Општина ..., ради утврђења, вредност спора 21.163.014,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против решења Привредног суда у Нишу 7 П 108/21 од 03.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2021. године, доноси

РЕШЕЊЕ

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење Привредног суда у Нишу 7 П 108/21 од 03.03.2021. године и **РЕШАВА:**

ОДБИЈА СЕ као неоснован предлог тужиоца да се одреди привремена мера и забрани туженом отуђење и оптерећење непокретности: породичне стамбене зграде, површине 495 м², која се налази у ....-....., ул. ...., изграђене на катастарској парцели број .... КО ....., уписане у Лист непокретности број .... КО ....., означена као зграда број 1; зграда за коју није позната намена површине 48 м², која се налази у Београду-....., ул. ...., изграђена на катастарској парцели ... КО ....., уписана у лист непокретности број .... КО ....., означена као зграда број 3; катастарске парцеле бр. ... КО ....., укупне површине 1245 м², уписане у лист непокретности бр. ... КО ....., те ће решење служити као основ за упис забележбе забране отуђења и оптерећења непокретности ближе описаних у претходном ставу, пред РГЗ-Служба за катастар непокретности .....

УКИДА СЕ решење Привредног суда у Нишу 7 П 108/21 од 03.03.2021. године у делу става III у погледу одлуке о трошковима поступка.

Образложење

Изрека побијане одлуке гласи:

„I УСВАЈА СЕ предлог тужиоца-предлагача Привредног друштва „НЕИМАР ПРОЈЕКТ“ ДОО Ниш, у стечају, са седиштем у Нишу ул. Цара Душана бр. 54, ПЦ „Душанов базар“ локал 119, матични број: 17187384, ПИБ: 100665742, па се одређује привремена мера и забрањује туженом-противнику предлагача ББ из ... ул. ...., Општина ....., ЈМБГ ..., отуђење и оптерећење следећих непокретности: породичне стамбене зграде, површине 495 м², која се налази у ...-....., ул. ...., изграђене на катастарској парцели број .... КО ....., уписане у Лист непокретности број .... КО ....., означена као зграда број 1; зграда за коју није позната намена површине 48 м², која се

налази у ....-....., ул. ...., изграђена на катастарској парцели .... КО ...., уписана у лист непокретности број .... КО ...., означена као зграда број 3; катастарске парцеле бр. .... КО ...., укупне површине 1245 м², уписане у лист непокретности бр. .... КО ...., те ће решење служити као основ за упис забележбе забране отуђења и оптерећења непокретности ближе описаних у претходном ставу, пред РГЗ-Служба за катастар непокретности ...., а привремена мера одређена овим решењем остаће на снази до правноснажног окончања овог поступка.

II ОДБИЈА СЕ истакнути приговор литиспеденције туженог-противника предлагача у поступку по привременој мери, као неоснован.

III Обавезује се тужени-противник предлагача да тужиоцу-предлагачу исплати трошкове извршног поступка у износу од 452.166,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа решења.“

Против наведеног решења из свих законом прописаних разлога жалбу изјављује тужени са предлогом да другостепени суд побијано решење укине или преиначи у корист жалиоца. У образложењу разлога жалбе истиче да су предмет оцене суда били извршни поступци, а не уговор о купопродаји. Тужени је као дужник дужника у извршном поступку позван да своју уговорену обавезу у одређеном делу испуни што је и законски обавезан да учини, а то је и учинио. Није јасно из ког разлога су наводно погодовани повериоци из извршног поступка. Надаље није постојала законска могућност да суд обавезе туженог на исплату трошкова извршног поступка по основу одређивања привремене мере.

Испитујући побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку, другостепени суд налази да је жалба туженог основана.

У првостепеном поступку нису учињене апсолутно битне повреде поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које овај суд пази по службеној дужности. При правилно утврђеном чињеничном стању погрешно је примењено материјално право, када је усвојен предлог за одређивање привремене мере.

Тужилац је поднео тужбу првостепеном суду и предложио да суд утврди да је апсолутно ништав и да не производи правно дејство Уговор о купопродаји непокретности од 27.08.2019. године закључен између Привредног друштва тужиоца пре отварања поступка стечаја и овде туженог. Првостепени суд усвојио је предлог за одређивање привремене мере све у вези овако означеног тужбеног захтева, као примарног, са образложењем да је имовина тужиоца веће вредности отуђена без исплате купопродајне цене, да је у извршним поступцима заплена купопродајна цена путем суда од стране два повериоца, да су извршни повериоци у време подношења предлога за извршење знали да је овде тужилац био у блокади, те да тужени није извршио плаћање купопродајне цене са којих разлога су и предложили да се извршење спроведе запленом и преносом потраживања на име купопродајне цене коју је требало да плати овде тужени тужиоцу. Првостепени суд сматра да је у овој фази поступка тужилац учинио вероватним да је циљ закључења предметног уговора о купопродаји непокретности био супротан основним начелима облигационог права. Дотадашњи законски заступник тужиоца није приговорио решењима о извршењу иако је знао да је рачун тужиоца у блокади. Из изнетих разлога по оцени првостепеног суда испуњен је први услов за одређивање привремене мере у смислу одредбе члана 418. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу. У вези другог услова за одређивање привремене мере сходно одредби члана 449. став 5. Закона о извршењу и обезбеђењу првостепени суд налази да извршни поверилац није био дужан да докаже опасност по потраживање јер је учинио вероватним да извршни дужник због привремене мере може да претрпи само незнатну штету.

Материјално правни закључак првостепеног суда не може се прихватити као правилан.

Из стању у списима предмета произлази да је међу странкама у поступку био закључен Уговор о купопродаји непокретности 27.08.2019. године. Око пет месеци касније, отворен је поступак стечаја над тужиоцем и то решењем Привредног суда у Нишу 4 Ст 65/19 од 16.01.2020. године. Уговором о купопродаји непокретности опредељена је купопродајна цена у износу од 180.000,00 евра. Путем два одвојена решења о извршењу Привредног суда у Нишу која су донета 11.12.2019. године, обавезан је тужилац као извршни дужник да Привредном друштву „Entervox“ ДОО Београд исплати износ у висини од 11.016.195,16 динара и Привредном друштву „GRAPPA“ ДОО Београд, исплати износ у висини од 11.573.993,65 динара, јер су као средство и предмет извршења била опредељена заплена потраживања на име преосталог дела купопродајне цене у вези продате непокретности. Дакле заплена потраживања извршена је месец дана пре отварања поступка стечаја.

Имајући у виду наведено Привредни апелациони суд налази да се у овом моменту нису стекли услови за одређивање предметне привремене мере. Наиме, тужилац није учинио вероватним у овој фази поступка да је реч о апсолутно ништавом уговору о купопродаји непокретности који је између осталог оверен и пред надлежним јавним бележником ВВ ОПУ 1705/2019. Тужилац указује да је купац непокретности повезано правно лице из члана 125. став 1. тачка 7. Закона о стечају али наведено још увек није довољно да се утврди да је дошло до умањења вредности стечајне масе, односно да је реч о симулованом правном послу. Наиме ако је у висини неплаћене купопродајне цене за непокретност тужилац имао дуг, уместо повећања активе уносом купопродајне цене, умањена је пасива тужиоца за исти износ колико би била увећана актива, одакле произлази да у овом моменту није доказано да је овакво понашање било противно принудним прописима, нити да су извршни повериоци у извршним поступцима имали фиктивна потраживања у односу на тужиоце.

Наведено указује да тужилац није учинио вероватним потраживање нити опасност од настанка ненадокнадиве штете, све у вези одредаба члана 449. и члана 459. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Правилно жалилац указује суду да се одлука о трошковима поступка доноси уз одлуку о главној ствари, те је из изнетих разлога укинута и решење о обавезивању туженог да тужиоцу исплати трошкове извршног поступка у износу од 452.166,00 динара, без враћања на поновни поступак све у смислу одредбе члана 155., 163. и 165. Закона о парничном поступку.

Побијано решење делимично је преиначено применом одредби члана 401. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку, док је делимично укинута применом одредби члана 401. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку.

ММТ/СС

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Милица Милановић-Траиловић,с.р.**

За тачност отправка